

Hoog in een oude boom woonde Kleine Kraai met zijn mama en papa.
Roodborstje zat op een tak en streek zijn veren glad.
‘Wat heb jij prachtige veren,’ kraste Kleine Kraai vrolijk.
‘Jij niet!’ snauwde Roodborstje.
‘Wij kraaien dragen een sober pak,’ zei papa deftig.
Kleine Kraai flapperde vrolijk met zijn vleugels.

**‘Kijk, ik kan al
een beetje vliegen!’**

Merel landde in de buurt en begon luidkeels te zingen.
De bek van Kleine Kraai viel open van bewondering.
‘Zo mooi,’ kraste Kleine Kraai en zong een beetje mee.
Merel kromp in elkaar. ‘Jouw gekras gaat me door merg en been.’
‘Kraaien zijn geen zangers,’ legde mama uit.
Mijn gekras valt best mee, dacht Kleine Kraai.
Toen flapperde hij nog wat met zijn vleugels.

Wat wilde hij graag vliegen.

Winterkoninkje hupte en trippelde op een tak.

Kleine Kraai voelde zijn poten kriebelen
en deed ook een dansje.

Er vielen een paar twijgjes uit het nest.

‘Lomperd!’ gilde Winterkoninkje.

‘Straks verpletter je me nog?’

Papa herschikte het nest.

‘We zijn geen dansers, zoon.’

Kleine Kraai klapwiekte met zijn vleugels.

‘Wat ben jij toch een blij vogeltje,’ zei papa.

‘Wanneer mag ik vliegen?’ vroeg Kleine Kraai.

‘Eerst nog wat oefenen,’ antwoordde papa.

Kleine Kraai klapwiekte nog harder.

Het werd donker.
Uils kop draaide alle kanten op,
zijn ogen waren enorm.
Dat wil ik ook, dacht Kleine Kraai.
Hij draaide zijn kop zo ver hij kon
en probeerde zijn ogen open te houden.
'Kraaien zijn geen nachtdieren,' zei mama.
'Wat jammer,' zuchtte Kleine Kraai.
Hij voelde zijn ogen kleiner worden.
In zijn hoofd liep hij een lijstje af:

*Kraaien hadden sobere veren
Ze waren geen zangers
Geen dansers
Geen nachtdieren*

Kraaien zijn erg veel niet,
bedacht Kleine Kraai.
Toen viel hij in slaap.

